

Sygn. VUa 38/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. T. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 września 2014r. sygn. IV U 167/14

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 38/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 26 maja 2014 roku, sygn.(...) (...), ustalił podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla M. T. (1) na kwotę 553.58zł. W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż M.T. był zatrudniony na podstawie umów o pracę tymczasową, a wobec tego podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy po uzupełnieniu do kwoty, jaką pracownik otrzymałby, gdyby nie chorował w tym miesiącu, czyli po uzupełnieniu do kwoty, którą otrzymałby za dni trwania umowy o pracę w tym miesiącu. Podstawa wymiaru zasiłku nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% tego wynagrodzenia.

Z dokumentacji wynika, że M. T. był zatrudniony od 8.II.14r. do 10.III.14r., a po ustaniu zatrudnienia był niezdolny do pracy w okresie od 19 marca 2014 roku do 29 kwietnia 2014 roku.

Dlatego też, zdaniem ZUS, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie za miesiąc marzec 2014r., czyli kwota 641.53zł. , po pomniejszeniu o 13,71% jest to kwota 553.58zł.

Od decyzji tej odwołał się M.T. wnosząc o jej zmianę i ustalenie, że dzienna wartość zasiłku winna wynosić 53.44zł, a nie jak wyliczył ZUS- 12.09zł. Wnioskodawca w odwołaniu podniósł, iż w miesiącu marcu uzyskał wynagrodzenie w kwocie 809,37zł i było to wynagrodzenie za 6 dni roboczych, a ponieważ w marcu 2014r. było 21 dni roboczych, to oznacza to, że stawka dzienna (809, 37:6) wynosiła 134.89zł, a wynagrodzenie miesięczne to kwota 2.832,69zł (134.89x21). Po odjęciu 13,71% daje to wartość 2.444.33zł. Stawka dzienna wynosi 81.47zł (2.444.33:30). Tak więc wysokość miesięczna to 30x81.47 złotych, co daje 2.444.10zł. Ponieważ zasiłek to 80% wynagrodzenia, a więc daje to kwotę 1.955,28zł.

ZUS nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

W toku procesu M.T. podnosił, iż ZUS zasadnie wskazał, że do wynagrodzenia za miesiąc marzec nie może być doliczany ekwiwalent za urlop w kwocie 167.84zł, a to powoduje zmianę dokonanych przez niego wyliczeń.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 września 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IVU 167/14, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustalił na kwotę 1.592,29 złotych.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

M. T. (1) został zatrudniony w (...) spółka z o.o. SKA z siedzibą w W., na podstawie umowy o pracę tymczasową, od dnia 8.II.14r. z wynagrodzeniem 9,55zł/h. Był zatrudniony do dnia 10 marca 2014 roku. M.T. uzyskał wynagrodzenie: za luty 2014r. w kwocie 1.314.60zł, za marzec 2014r. w kwocie 544.35zł oraz 265.02zł dopłaty za godziny nadliczbowe i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

Od dnia 19 marca 2014 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy.

Sąd Rejonowy stan faktyczny w przedmiotowej sprawie uznał za niesporny i wskazał, iż zasady ustalania zasiłków chorobowych są określone w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. 2014.159). Rozdział 8 ustawy określa zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków. Art. 36 ust. 1 ustawy stanowi: „ Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.”, zaś w art. 37 ust. 1 ustawy:„ jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie, które ubezpieczony będący pracownikiem osiągnąłby, gdyby pracował pełny miesiąc kalendarzowy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi:

1)wynagrodzenie miesięczne określone w umowie o pracę lub w innym akcie, na podstawie którego powstał stosunek pracy, jeżeli wynagrodzenie przysługuje w stałej miesięcznej wysokości;

2) wynagrodzenie miesięczne obliczone przez podzielenie wynagrodzenia osiągniętego za przepracowane dni robocze przez liczbę dni przepracowanych i pomnożenie przez liczbę dni, które ubezpieczony będący pracownikiem był obowiązany przepracować w tym miesiącu, jeżeli przepracował choćby 1 dzień;

3) kwota zmiennych składników wynagrodzenia w przeciętnej miesięcznej wysokości, wypłacona za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy u pracodawcy, u którego przysługuje zasiłek chorobowy, jeżeli ubezpieczony będący pracownikiem nie osiągnął żadnego wynagrodzenia.”

Sąd Rejonowy wskazał, że M. T. w miesiącu marcu pracował do 10 dnia miesiąca, nie przepracował więc całego miesiąca, miał on w tym miesiącu przepracować 20 dni, a pracował tylko 6 dni. Tym samym wynagrodzenie,

jakie otrzymał należało podzielić przez ilość dni przepracowanych i następnie pomnożyć przez ilość dni, jakie był obowiązany w tym miesiącu pracować, tak bowiem stanowi art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy. Kontynuując swój wywód Sąd I instancji podniósł, że w przypadku wnioskodawcy wynagrodzenie osiągnięte to kwota 641.53zł, a więc stawka dzienna to kwota 106.92zł. (641.53:6). Wynagrodzenie miesięczne, jakie osiągnąłby to kwota 2.138.43zł (20x106.92zł). Od tak ustalonej kwoty należy w myśl art. 45 ust. 1 ustawy odjąć wartość 13,71%. Dlatego, w ocenie Sądu Rejonowego, podstawę wymiaru zasiłku stanowi kwota 1.845.26zł i taka też kwota stanowi podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla wnioskodawcy M.T..

Sąd Rejonowy w wyroku błędnie wskazał kwotę 1.592.29zł. Jest to wynik błędu rachunkowego, bowiem dwukrotnie pomniejszono wynagrodzenie o stawkę 13.71%.

Natomiast nie można, zdaniem Sądu Rejonowego, uznać za prawidłowy sposobu ustalania podstawy wymiaru zasiłku przez ZUS. W ocenie Sądu Rejonowego, organ rentowy wbrew ww zasadom wynagrodzenie z 10 dni kalendarzowych miesiąca marca 2014 roku, przyjął za wynagrodzenie z pełnego miesiąca, naruszając w ten sposób zasadę, że podstawa wymiaru nie może być w przypadku zatrudnienia na pełnym etacie niższa od minimalnego wynagrodzenia.

Z tych względów, Sąd Rejonowy uwzględnił odwołanie i zmienił decyzję ZUS.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu :

1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 5 ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (Dz. U nr 166, poz. 1608 z późn. zm.) w zw. z art. 36, 37 i 45 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U z 2010 roku Nr 77, poz. 512 z póź. Zm), przez błędne ustalenie wysokości podstawy wymiaru zasiłku chorobowego ubezpieczonego M. T. (1) w kwocie 1.592,29 zł., podczas, gdy wysokość podstawy wymiaru tego zasiłku stanowi kwota 553,58 zł.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego wnioskodawca, nie formułując konkretnych zarzutów zakwestionował zasadność apelacji, nie zgadzając się z podniesionymi w apelacji zarzutami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Przedstawione przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, dlatego też Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i przyjmuje za własne, za wyjątkiem ustalenia ilości dni roboczych w miesiącu marcu 2014 roku, albowiem było ich 21.

Odnosząc się do zarzutów organu rentowego zawartych w apelacji, Sąd Okręgowy stwierdza, iż są one niezasadne, aczkolwiek ma racje skarżący, że Sąd I instancji dopuścił się omyłki rachunkowej, co zresztą sam przyznał w uzasadnieniu wyroku.

Jak wskazał apelujący, zgodnie z treścią art. 5 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnieniu pracowników tymczasowych (Dz. U. z dnia 22 września 2003 r.) w zakresie nieuregulowanym odmiennie przepisami ustawy i przepisami odrębnymi do agencji pracy tymczasowej, pracownika tymczasowego i pracodawcy użytkownika stosuje się przepisy prawa pracy dotyczące odpowiednio pracodawcy i pracownika. Zgodnie zaś z treścią art. 92. § 1 pkt1 k.p. za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek: choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu. Wynagrodzenie to oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i wypłaca za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy (§ 2).

Podkreślić przy tym należy, iż zgodnie z treścią art. 7 ustawy dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.), zasilek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała:

1) nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (tak, jak ma to miejsce w przypadku M.T.);

2) nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby. Zgodnie zaś z treścią art. 4ust.1 ustawy dnia 25 czerwca 1999 r.

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.), ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego:

po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Należy jednak zauważyć, iż niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, skutkuje to więc koniecznością zastosowania wobec niego przepisu art. 37 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którym, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie, które ubezpieczony będący pracownikiem osiągnąłby, gdyby pracował pełny miesiąc kalendarzowy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi:

1) wynagrodzenie miesięczne określone w umowie o pracę lub w innym akcie, na podstawie którego powstał stosunek pracy, jeżeli wynagrodzenie przysługuje w stałej miesięcznej wysokości;

2) wynagrodzenie miesięczne obliczone przez podzielenie wynagrodzenia osiągniętego za przepracowane dni robocze przez liczbę dni przepracowanych i pomnożenie przez liczbę dni, które ubezpieczony będący pracownikiem był obowiązany przepracować w tym miesiącu, jeżeli przepracował choćby 1 dzień;

3) kwota zmiennych składników wynagrodzenia w przeciętnej miesięcznej wysokości, wypłacona za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy u pracodawcy, u którego przysługuje zasiłek chorobowy, jeżeli ubezpieczony będący pracownikiem nie osiągnął żadnego wynagrodzenia. Biorąc pod uwagę, iż pracodawca wypłacał ubezpieczonemu dopłaty za godziny nadliczbowe uznać należy, iż jak zasadnie wskazał Sąd Rejonowy wyliczenie podstawy wymiaru należnego mu zasiłku chorobowego winno nastąpić na podstawie pkt 2 przytoczonego powyżej przepisu. Wszak zauważyć należy, iż ustawodawca przewidując pod pewnymi warunkami ochronę zasiłkową pracownikom po ustaniu zatrudnienia, nie wprowadził odrębnej regulacji dla tych osób, co oznacza, w ocenie Sądu Okręgowego, iż należy stosować do nich przepisy dotyczące osób będących pracownikami. Zresztą analiza treści uzasadnienia odpowiedzi organu rentowego z dnia 27.06.2014 roku (k-5) na odwołanie skarżącego wskazywałaby, iż organ ten przyjął tożsamą podstawę prawną, jednakże dokonał sprzecznego z nią wyliczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał bowiem, iż: „Jeżeli pracownik tymczasowy został zatrudniony w trakcie miesiąca kalendarzowego i stał się niezdolny do pracy w następnym miesiącu kalendarzowym zatrudnienia, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustala się na podstawie wynagrodzenia za miesiąc kalendarzowy, w którym powstała niezdolność do pracy. **Wynagrodzenie pracownika tymczasowego podlega w takim przypadku uzupełnieniu do kwoty którą pracownik otrzymałby za dni trwania umowy (...) o pracę tymczasowa w tym miesiącu**”. Pomimo jednak przytoczonego stanowiska organu rentowego wyraźnie wskazującego, w ocenie Sadu Okręgowego, iż uznał on zasadność przyjęcia regulacji określonej w art.37 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz powołaniu się na przepis art. 45 ustawy, zgodnie z którym podstawa wymiaru zasiłku **chorobowego nie może**

być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu 13,71 % tego wynagrodzenia (minimalne wynagrodzenie w 2014 roku wynosiło 1.680,00 złotych –Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz. U. z dnia 13 września 2013 r.), pomniejszone o 13,71% wynosiło 1.449,68 złotych), ustalił on podstawę wymiaru zasiłku chorobowego skarżącego na kwotę 553,58 złotych. W ocenie Sądu Okręgowego, wyliczenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego skarżącego winno uwzględnić kwotę 641,53 złotych, jako wynagrodzenie wypłacone za 6 przepracowanych przez ubezpieczonego dni. Kwota ta podzielona przez ilość dni pozwoli ustalić wynagrodzenie za jeden dzień pracy, które wyniosło 106,92 złotych. Uzyskana kwotę należy pomnożyć przez 21 dni roboczych w miesiącu marcu 2014 roku, co ustanowi kwotę 2.245,32 złote. Tak wyliczoną kwotę należy, zgodnie z treścią art. 45 ust 1 ustawy zasiłkowej, pomniejszyć o 13,71 % , co pozwoli ustalić wysokość podstawy należnego ubezpieczonemu zasiłku chorobowego -1.937,49 złotych. Pomimo jednak uzyskania tak korzystnej dla skarżącego kwoty podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, Sąd Okręgowy nie jest uprawniony do zmiany zaskarżonego wyroku z uwagi na treść art. 384 k.p.c., zgodnie z którym Sąd nie może uchylić lub zmienić wyroku na niekorzyść strony wnoszącej apelację, chyba że strona przeciwna również wniosła apelację. Mając na uwadze, iż ubezpieczony nie wniósł apelacji od wyroku Sadu Rejonowego, Sąd nie może orzec na niekorzyść organu rentowego.

Dlatego też, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako niezasadną.